

ΤΑΞΙΔΕΥΩ ΜΕ ΕΝΑ ΜΟΛΥΒΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

Μια συνεργασία του Ελληνικού Κέντρου Προνοίας της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας και της εφημερίδας «ο Κόσμος»

Ελένη Αποστολοπούλου: Από το χωριό μου στην Αυστραλία

Το όνομα μου είναι Ελένη Αποστολοπούλου. Εγενήθηκα στην Βλωβοκά Ακράτας Αιγιάλειας Πελοποννήσου. Στην οικογένεια είμαστε πέντε παιδιά. Ο πατέρας, η μητέρα κουραστήκανε να μας μεγαλώσουν. Κι έτσι αποφάσισαν να στείλουν τον μεγάλο αδελφό μου στην Αυστραλία το 1956. Το 1958 έφερε κι εμένα. Θυμάμαι την ημέρα που έφυγα για την Αυστραλία. Ήταν ημέρα Τετάρτη 27 Ιουνίου. Δέκα η ώρα το πρωί εβγήκα στο μπαλκόνι του σπιτιού μου. Ήταν όλα όμορφα, οι κερασιές, οι βυσσινιές, ο βράχος που λέγανε Εβροστίνα με τα περισσότερα, η Αγία Κυριακή με τα κυπαρίσσια. Εσκέφτηκα εκείνο το πρωί που ήταν όλα όμορφα αν θα τα ξαναδώ. Ο πατέρας στεκόταν πίσω μου. Εβάσταγε το μαντίλι και σκούπιζε τα μάτια του. Του είπα: Πατέρα, κλαις. Όχι παιδί μου, είπε, κάτι επήγε στο μάτι μου. Δεν ήθελε να μου πει ότι έκλαιγε. Δεν ήθελε να με στενοχωρήσει. Εκατεβήκαμε όλη η οικογένεια και μερικοί χωριανοί στη στάση του λεωφορείου. Εκεί εβγάλαμε την τελευταία φωτογραφία και είπα το τελευταίο γεια σου σε όλους. Εμπή-

κα στο λεωφορείο. Εκόιταξα έξω και είδα δυο γυναίκες να βασάνε τη μητέρα. Όπως έμαθα μετά η μητέρα ελιποθύμησε. Όταν εουνήλθε εφώναξε και είπε αφήστε με να φωνάξω τώρα που δεν με βλέπει το παιδί μου. Εκατέβηκα στην Αιγείρα. Εκεί επήρα το τρένο και πήγα στην Πάτρα. Εμπήκα στο καράβι. Το λέγανε Τσοκάνα, ήταν Ιταλικό. Έκανα 40 μέρες να φτάσω στην AUSTRALIA. Εβγήκα στο Σίδνεϊ. Ήταν ημέρα Παρασκευή, η ώρα 4 το απόγευμα, 7 Αυγούστου. Με περίμενε ο αδελφός μου. Επήραμε το τρένο και πήγαμε στο LIVERPOOL. Εφτάσαμε αργά το βράδυ. Ο αδελφός μου είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο με δύο μονά κρεβάτια. Την άλλη μέρα, Σάββατο, ο Γιάννης πήγε για δουλειά. Εγώ εξύπνησα το πρωί, ήτανε ερπυμιά. Μόνο ένα ρολόι ακουγότανε που ήτανε δίπλα από το κρεβάτι του. Δεν ήξερα που βρισκόμουν. Το μόνο

1958 L 2016
 Από το χωριό μου στην AUSTRALIA
 Το ονομα μου είναι Ελένη Αποστολοπούλου
 Εγενήθηκα στην Βλωβοκά Ακράτας
 Αιγιάλειας Πελοποννήσου.
 Στην οικογένεια ημάστε 5 αλυσίκα
 Ο πατέρας η μητέρα κουραστήκανε
 να μας μεγαλώσουν.
 Όταν εβγάλαμε να φύγουμε
 εβγάλαμε τον μεγάλο αδελφό μου στην AUSTRALIA
 1956 - Το 1958 - Εφερε και εμένα
 με την ημέρα που εφεβήκα
 στην AUSTRALIA ήτανε ημερα
 Τετάρτη 27 Ιουνίου 10 η ώρα το
 πρωί εβγήκα στο μπαλκόνι του
 σπιτιού μου. Ήτανε όλα όμορφα
 οι κερασιές η βυσσινιές ο βράχος
 που λέγανε Εβροστίνα με τα
 περισσότερα η Αγία Κυριακή με
 τα κυπαρίσσια.
 Ο πατέρας εβαστάε το μαντίλι
 και σκούπιζε τα μάτια του.
 Του είπα: Πατέρα, κλαις.
 Όχι παιδί μου, είπε, κάτι
 επήγε στο μάτι μου.
 Δεν ήθελε να μου πει ότι
 έκλαιγε. Δεν ήθελε να με
 στενοχωρήσει.
 Εκατεβήκαμε όλη η οικογένεια
 και μερικοί χωριανοί στη
 στάση του λεωφορείου.
 Εκεί εβγάλαμε την
 τελευταία φωτογραφία και
 είπα το τελευταίο γεια σου
 σε όλους. Εμπήκα στο
 λεωφορείο. Εκόιταξα έξω
 και είδα δυο γυναίκες να
 βασάνε τη μητέρα. Όπως
 έμαθα μετά η μητέρα
 ελιποθύμησε. Όταν
 εουνήλθε εφώναξε και
 είπε αφήστε με να φωνάξω
 τώρα που δεν με βλέπει
 το παιδί μου. Εκατέβηκα
 στην Αιγείρα. Εκεί επήρα
 το τρένο και πήγα στην
 Πάτρα. Εμπήκα στο
 καράβι. Το λέγανε Τσοκάνα,
 ήταν Ιταλικό. Έκανα 40
 μέρες να φτάσω στην
 AUSTRALIA. Εβγήκα στο
 Σίδνεϊ. Ήταν ημέρα
 Παρασκευή, η ώρα 4 το
 απόγευμα, 7 Αυγούστου.
 Με περίμενε ο αδελφός
 μου. Επήραμε το τρένο
 και πήγαμε στο
 LIVERPOOL. Εφτάσαμε
 αργά το βράδυ. Ο
 αδελφός μου είχε
 νοικιάσει ένα δωμάτιο
 με δύο μονά κρεβάτια.
 Την άλλη μέρα,
 Σάββατο, ο Γιάννης
 πήγε για δουλειά. Εγώ
 εξύπνησα το πρωί,
 ήτανε ερπυμιά. Μόνο
 ένα ρολόι ακουγότανε
 που ήτανε δίπλα από
 το κρεβάτι του. Δεν
 ήξερα που βρισκόμουν.
 Το μόνο

